

POVEŞTI

Centrul Național de Cultură a Romilor - Romano Kher

Director: Mihai Neacșu

Adresă: Splaiul Independenței 202 A, et. 9, sector 6, București

E-mail: secretariat@cncr.gov.ro

Website: www.cncr.gov.ro

Telefon: 021-313 52 11

Fax: 021-313 52 10

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SUDE, EMIL IULIAN

Povești / Emil-Iulian Sude. - București : Editura Centrului Național de Cultură a Romilor, 2018

ISBN 978-606-94747-2-3

821.135.1

Tehnoredactor: Ameluța Vișan

Coperta: Monica Balaban

Coordonator proiect: Norica Costache, CNCR-RK

Volum publicat în cadrul proiectului CNCR-RK: „Producție editorială romă”

Exemplar gratuit

CENTRUL NAȚIONAL DE CULTURĂ A ROMILOR - ROMANO KHER

EMIL-IULIAN SUDE

POVEȘTI

Editura Centrului Național de Cultură a Romilor
București
2018

Moto:

*„Și se mirau de vedeau cu ochii
demult orbiseră”*

Cuprins

Prefață. Emil Sude și inteligența poetică.....	11
La început lumile erau transparente.....	18
Și s-a întins cât era de mic de ajunsese la propria cuprindere.....	19
Era frica de moarte	20
Unde ascultarea.....	21
A încercat pietrei să se roage pietrei prin cioplirea pietrei	22
O cocoșă avea un om.....	23
Ce de fețe are Iuda spuneau iubitorii	24
Cum ai bate din palmele prăfuite așa vor pleca de la ea păcatele.....	25
Toate erau venire se voiau ajungere se voiau.....	26
De multe ori adăugau.....	27
Și s-a spus că fiecare înger avea conștiință proprie	28
Lui. C.C.....	29
Și tot priveau în surprerea aceasta făcută în orb	31
Prin mâinile curvei feluritele hrane și stăpâni și sclavi și nou-născuți trec.....	32
Și au zis că pe Tuturor al ființelor.....	34
Era același copil ca anul trecut.....	35
Peste care numai s-a plutit	36
E ca și cum	37
Atâta spaimă în liniștea lumii.....	38
Scandalizarea sângelui. Remember instinctual și intuitiv	39
Ce burtă avea deasupra gâtului	40
Cu plată puțină mai mult pe degeaba.....	42
Și a fost o zi.....	43

Uterul deschis	44
Nu avea unde să își țină mâinile	45
S-a pus pe așteptat în fața ușii.....	46
Trilatara timpului.....	47
Umplea un loc.....	48
Îl tot întreabă o fereastră	49
Imperfect timp.....	50
O să ne subțieze.....	51
Are un început și încearcă.....	52
Ana are mere	53
Să ia de la tine fără măsură ce ai dăruit.....	55
Să fie de la plin sau de la gol să fie	56
Și capra aceea rumega la gânduri de la venire din toate părțile ajungere	58
Voiau să lungească ziua.....	59
Corul îngerilor cânta minunat.....	60
Să nu îl mai caute frații săi	61
Balaurul	62
Au trecut inima lui prin inima lor	63
Și încet-încet au dat de capătul Luminii	64
Și le-a spus totul este consumabil.....	65
Raza ta mă desparte	67
Din timpul poetului nu va rămâne timpul poeziei prezentul trecut la prezent viitor.....	68
De la pieptul tatălui un fiu cuprindea în brațe pieptul fiului	69
L-au despărțit în trei părți egale.....	70
A coborât cu totul lui. în beciul casei lui să aducă mere roșii.....	71
Ca în orice poveste	72

Ai fi zis că e vampir afectiv	73
S-a apucat unul să-și fabrice trup de unul singur.....	74
Erau întinși cu fața la pământ.....	77
Nu lasă.....	78
Multe păcate de moară.....	79
Picătura de apă se visa un ocean.....	80
Hotărât să revină	82
Fiecare vrea ceva din mine	84
Au vrut să știe unde se află cel fără-de-însuși.....	85
Au ispitit un cuvânt la întâmplare	86
E ca într-un lift în care respirația necunoscutului e terapeutică	88
Povestea orientării.....	89
Și au trăit până la adânci bătrâneți.....	90
Mult se mai bucurau.....	91
Acel spațiu vertical care delimitează acele spații între ele.....	92
Cât ai să plătești pentru vorbele rostogolite	94
Poveștile despre mine nu.....	95
S-au apucat două femei să facă un poem	96
Și a zis că teama de alte înțeleșuri	97
La început a fost femeia descoperită de către poeți apoi oamenii de știință au îmbrăcat-o	98
S-a dat sfoară în iad	99
În vremea când zorelele.....	100
Era frumoasă de la depărtare.....	101
Într-o zi oarecare au descoperit nemurirea	102
Era la mare căutare și neprețuit timpul	103
Se spune că a fost o vreme când toți.....	104
La lăsarea nopții fiecare personaj cobora din poza de familie.....	105

Spuneau că este un nonsens să folosești o parte a expresiei care era însăși expresia.....	106
Săpau de dimineață până în noapte să-i găsească rădăcinile	107
Neputincioasă era căutarea.....	108
Azi este a doua zi a treia prima zi	110
Îl ținea ascuns în piept.....	112
Dar cu ce putem înlocui lumina	113
Un cerșetor dintre aceia născuți așa ca fiind.....	115
Câte femei locuiau în bărbatul acesta	116
Vine vremea	117
Și prea greu trecea fiecare an	118
A fost odată o babă bătrână.....	119
Făt-Frumos nu era cel mai mic fiu al Împăratului Verde .	120
Un om avea o cruce și nu știa ce să facă cu ea.....	121
Și s-au sfătuit.....	122
Știau că.....	123
Peste dragoste se poate trage tot întunericul.....	124
A fost o dată o zi. o zi care nu purta niciun nume.....	125
Și a venit timpul să gătim Mielul de Paști.....	126
Venirea de la sine i-au spus	127
Ce gol nu se vede este partea din gol umplută cu partea din plin a golului	128
Era o lume perfectă desăvârșirea le era casa.....	129

Prefață

Emil Sude și inteligența poetică

Numit modest *Povești*, volumul de poeme al lui Emil-Iulian Sude este surprinzător prin ceea ce s-ar putea numi prezența vie, tonică, într-un registru poetic sentențios, parabolic, deja nefrecventat printre generațiile mai noi de poeți. Nu este acest fapt o lipsă, întrucât mediul paradigmatic actual permite orice alte *actualizări* atâta timp cât se dovedesc autentice, și acesta e cazul *Poveștilor*, mai ales că sunt completate de vibrația, scriitura dar și intuiția unei „cunoașteri secrete” ce răzbate din când în când printre poeții cei mai buni. Pe de altă parte, el se mișcă lejer în oricare alt registru.

S-a întâmplat să-l cunosc pe Emil Sude într-o cafenea mică în care ne strânsesem câțiva poeți. Vorbeam despre poezie, ne jucam căutând exerciții de alungare a plictiselii sau poate a oboselii cotidiene. În ce mă privește, a fost o bucurie să-l descopăr, să recunosc la el *inteligența poetică*, acea capacitate de a completa intuiția expresiei „de forță” - cum spunem între noi, poeții - cu un fel de a percepe realitatea și de a o „gândi” dinspre altceva decât fondul informațional comun din

care ne hrănim de obicei existența și poezia noastră. Tendința implicită a poezilor este accesarea acelei zone „de dincolo de obișnuit”, în ciuda oricâtor măști, fie și ironice, ale mizeriei-luxului zilelor de azi. Totuși, doar unii reușesc să ajungă la ceea ce pot aduce „din altă parte”, indiferent cum s-o numi ea. Fără îndoială, Emil este un căutător care a găsit pentru el o „cealaltă parte”: a vieții, a ușii, a ferestrei, a oricui; a găsit un loc „unde culorile nu apun vreodată”. Îmi amintesc acum de Gelu Naum din volumul *Partea cealaltă*, dar versurile de mai jos nu arată vreo legătură anume între cei doi poeți: *în fața ușii pe așteptat se tot gândea/ câte fețe are ușa. parcă și zidul are două/ fețe. ce nu are două fețe. dacă/ îl așteaptă pe **partea cealaltă a ușii/ asta ar fi în spatele /ușii. dar și spatele/ are o față o fi trecut prezent o fi viitor/o fi trecut. (S-a pus pe așteptat în fața ușii)***. Personal, nu aș pune expresia cu pricina pe seama unei influențe imitative. În ce-l privește pe Emil Sude, avem de-a face, și e de remarcat ca atare în sensul bun, cu un autodidact, și cred că nu e lipsit de importanță, cu un reprezentant al comunității rromice de la noi. Pe de o parte, structura formării poetice nefiind trecută prin specializări didactice, are forța ingenuă a descoperirilor pe cont propriu, și se întâmplă că multe din poemele sale sunt de netrecut cu vederea. Așa este și cel din care a citat Ioan Es. Pop: ***La început lumile erau transparente/ și toate câte erau treceau dintr-o lume în alta...*** Pe de altă parte, fondul spiritual exotic, diferit de

cel românesc, deși încă timid arătat, este prezent în unele poeme cu marcă biografică și merită recunoscut și valorificat în timp: *nici nu se mai știa câți ani are. fiecare avea/ părerea lui despre anii babei. însă toți căzuseră/ de acord că toți anii trecuți și toți anii viitori erau ai babei./ se uscau pomii, se dărâmau casele. se plantau/ alți pomi. se construiau alte case. lumea însăși/ se schimba./ și baba bătrână nu mai murea. (A fost odată o babă bătrână).* E ușor de decodificat aici sugestia domeniului magic-vrăjitoresc, specific romilor. Și cum alternanța poveștii-basm (și din spațiul spiritual românesc) cu cea cotidian-citadină e permanentă în volum, apare și tema cerșitului, din câte am observat, în două poeme. Dar marca poeziei lui Emil Sude este (în *Povești*) o actualitate neașteptată prin – să spunem așa – funcționarea sa ca instanță poetică în „multele lumi” pe care nu doar le imaginează ci, cumva, *le vede, partea cealaltă* a lucrurilor aparținând și acestora, lumilor. Trăim în epoca în care fractalii, hologramele și dimensiunile virtuale ale realității ne fac să redescoperim și să redeschidem viziunile lumilor din basme. Nu accesăm un nou nivel paradigmatic de gândire ci doar ne reîntoarcem, de data asta în felul specific științei, către ceea ce știau poveștile sau cărțile sacre. Simptomatic și poezii, intuitiv, regăsim lumile, oarecum și scriitura poetică posibilă, corespunzătoare lor. Emil Sude are, în acest sens, inteligența poetică a unei asemenea aproprieri: ***Dar cu ce putem înlocui***

*lumina/ când și lucrurile/ mai puțin clare în absența/
luminii parcă sunt forme ale/ aceleași forme într-o
continuă suprapunere./ știi că acesta este un om/ pentru
că ai știut dinainte /că acesta este un om. dar dacă nu ai
fi cunoscut/ vreodată un om/ cum i-ai fi zis acestei
suprapuneri/de forme lipsită de contur.*

De departe, mesajul vizibil este pus într-o meta-poveste (suprapusă pe celelalte mici) a unor polarități (lumină-întuneric, viață-moarte, aici-dincolo, ancestral-prezent) ce străbat lumile în timp. Sude le descrie precum în cărțile sacre, într-o istorie trecută, în care despre punctul originar din care au pornit toate, se spune că a fost o vreme când toți/ eram legați cu toate care erau. Este acel „punct” în care lumile erau încă transparente, încă înainte de a se opaciza (cum spune undeva), un moment pe care se străduie să-l regăsească, să-l provoace în prezent: ***E ca într-un lift în care respirația necunoscutului e terapeutică./ necunoscutul deschide ușile liftului și te privește ca și cum ți-e prieten./ dar tu nu știi de ce treci de pe hol în lift. locuiești la parter și ai impresia./o vagă impresie că dacă ai urca etaj după etaj cu necunoscutul ai reuși/să îl cunoști.(...) și faci cunoștință/cu tine. pe mine mă cheamă pe tine cine te-a chemat. De/ fapt taci. ai impresia/ că ești la parterul etajului 7. și spui un etaj oarecare după etaj. /privești la parter/ cu necunoscutul de unde n-ai plecat. și respirăm același aer aceeași apă vibrează...”***. De observat posibilitatea lecturii duble a acestui poem (și nu doar a

lui) în care *necunoscutul* poate fi atât un vecin oarecare cât și „marele necunoscut” (de felul lui metafizic), specific poeților de forță, celor care posedă inteligența poetică. Și, fie spus, nu e cu referire la capacitatea de imitare, de manevrare a unor tehnici de scriitură învățate, pe care poeții tineri de azi le stăpânesc foarte bine, dar le sunt exterioare multora, ci la descoperirea pe cont propriu a resurselor secrete ale poeziei, ceea ce dă o strălucire aparte poemelor lui Sude. Dealtfel este un poet luminos (iarăși o excepție de la regula poeziei actuale, încă apocaliptică, chiar dacă și pe drept), de o rară delicatețe, așa cum se poate vedea în acest poem: **Câte femei locuiau în bărbatul acesta/** numai bărbatul acesta știa./ le ascundea să nu le vadă alți bărbați./ și să nu ceară de la el partea lor de femeie./ că nu toți bărbații se recunosc în femeile date./ și pe zi ce trecea multele femei ale bărbatului/ acestuia norocos înfrumusețau partea lor de/ bărbat. Și pentru că e remarcabil prin prospețime și insolit, iată un alt poem despre femeie, în același registru, curios delicat: **La început a fost femeia descoperită de către poeți/ apoi oamenii de știință au îmbrăcat-o./** au inventat faptul că se poate șterge de ruj. și au pus rujul la îndemâna ei. (...) și a văzut că e singură. și nu a găsit niciun bărbat să-i treacă de singurătate./ a început să se iubească pe ea./ și oamenilor de știință nu le-a plăcut numai să privească. au zis să-i facem bărbat. au făcut ei au făcut bărbat din zori și până în seară că se săturaseră

de făcut bărbat. și după ce l-au terminat i l-au arătat femeii spunându-i:/ iată ți-am adus bărbat făcut de mâinile noastre. să-l iubești și să-l cinstești și să nu-l numești niciodată gorilă./ **numai sufletele cele mai vechi știau asta/ numai sufletele cele mai tinere erau pline/ de speranță.** (subl.N.V). Dincolo de tonul biblic, ușor de recunoscut (și lecturabil în paradigma postmodernă), versurile subliniate sunt de înțeles nu ca metafore goale, nici datate, ci ca expresie a unei opțiuni de cunoaștere, familiară celor care aruncă ocheade în culturile îndepărtate, orientale, desigur. Din nou, nu pot să nu compar: sunt puțini cei care au curajul azi să se revendice din lecturi ce nu fac parte din canoanele academice. Iar împrăștierea poeziei actuale cred că are de câștigat și dinspre oricare alte medii decât filologice, incluzând aici cea școală pe cont propriu care poate că redescoperă roata, dar tocmai de aceea înregistrând astfel capacitatea de a o depăși. Cine a redescoperit roata, s-ar putea să inventeze și ceva încă neștiut. Nu știm ce va face Emil Sude mai departe, dar în prezent, cel puțin „roata poeziei” lui chiar funcționează și cumva are ceva în plus.

Sunt încă destule alte poeme ce ar merita arătate *după felul lor* în diferitele lumi, transparente sau nu; *Poveștile* de acum sunt un volum consistent cantitativ (peste 100 de pagini) ce are multe de oferit la lectură, nu doar atentă ci și agreabilă. Cred că singura slăbiciune sau nota oarecum discordantă a volumului, este în acele

poeme în care Emil Sude se joacă cu sensurile cuvintelor, teoretizând cumva gratuit: *ana dacă este mere/ (...) sunt de fapt două ane/ cuvintele apropiate sunt aditivi legați și întrepătrunderi/ nu simplele alipiri creează în poetul receptor/ și în poetul emițător/ transbordări/ imaginații/ întrepătrunderi spargerii deturnări plasticizări.* Acest poem, și altele câteva asemănătoare, sunt mai degrabă exerciții de antrenament poetic, potrivit în atelierul zilnic al scriitorului dar nu necesare într-un același volum publicat. La urma urmei, artiștii buni se văd chiar și în crochiurile lor. Important e cum prezinți ceea ce oferi: uneori ne place să urmărim partea de atelier, sau de antrenament, în cazul sportivilor. Există ceva autentic în povestea de dinaintea operei autorilor, de dinaintea competițiilor oficiale a performerilor, de orice fel. Sunt însă sigură că restul Poveștilor compensează suficient pentru a merita atenția unei bogate lecturi critice.

Remarc în poezia lui Emil Sude, un poet ciudat apărut în mediul poetic românesc.

Nina Vasile

La început lumile erau transparente

și toate câte erau treceau dintr-o lume în alta.
și nu era măsură

a vieții și nici măsura rugăciunii nu era. era
o singură ființare și moartea nu avea niciun
lăcaș fizic. iar lumina – o destăinuire continuă
printre lumi.

și din toate câte au fost. ginerele morții.
păcatul. s-a instaurat ca un rege al neliniștii
iar mândria a opacizat fiecare ființă și
a despărțit lumile. și multe granițe au fost puse.
și între ființare și între lumi. și piatră cu piatră
s-au văzut și om cu om. iar cele transparente
alese transparente nu au mai fost văzute.
de către lumile opace.

Și s-a întins cât era de mic de ajunsese la propria cuprindere

și s-a micșorat cât era de mare de ajunsese
la propria necuprindere.
tot ce era de la el era viu
și grăitor. și tot ce nu era de la el prin el
trecea. și bucurii și spaima își făceau loc
aproape tot aproape nimic îl numiseră.

au spus că mai sunt părți până la aproapele
ultim. tot și nimic sunt una. au încercat
să-l crească mai mult decât creșterea.
să-l micșoreze mai mult decât micșorarea. și în
toate limbile pământului l-au numit. sălașul
bucuriilor și spaimelor să-i spună. apartinerea
în neapartinere. cuibul morții veșnice
cuibul vieții veșnice i-au zis
și trecător i-au zis
vremelnic și jertfelnic i-au zis.
să închidă cercul cu pornirea de la ei putere
și nu i-au găsit leac
pentru lipsurile ce le avea. aproape tot aproape
nimic perfectul.

Era frica de moarte

și toate
ce erau ale ei erau. nimeni
nu scăpa de ea. și plantele
negre ale sălașului de jos
și neprețuitele plante ale
celorlalte neștiute sălașuri
nu aveau scăpare.

frica de moarte împărăția
cu puțință și nevisare. toate
și cele aproximative și absolute
erau. în jugul acesteia ce era viu
ce era dăruit morții se chiverniseau
datorită ei.

toate încercau să scape și iubirea
încerca să scape de frica de moarte
și nimic nu ducea la epuizarea acesteia.
sfinți au vrut sfinți s-au făcut. smerirea de tot
au vrut smeriți de tot au ajuns. artiști au vrut
artiști au ajuns. legea fără-de-legilor.

s-ar fi pierdut rostul iubirii

Unde ascultarea

își făcuse cuib și nici piatră
nici zâmbet nu se deschideau
fără ascultare. de ziua sfintei cruci
mare sărbătoare a toate câte
sunt și cele ascultătoare
și cele neascultătoare purtau
o cruce egală pe mâna dată.
și nu mare i-a fost mirarea
trecătorului
că în ziua aceea fusese o neascultare
printre unele maici. și el ultimul
dintre mireni
înaintea câtorva maici
a sărutat primul sfânta cruce
pus de maica stareță.

câteodată ascultarea nu este egală cu ea însăși

A încercat pietrei să se roage pietrei prin cioplirea pietrei

soarelui prin cioplirea soarelui. privea sub piatră și nu găsea privea la soare și în alte naturi să găsească ce-i lipsea. în toate era graniță. dureros mai era să simtă și să nu știe. cu ce simțire să poată pipăi. zicea să nu fie vreo confuzie. auzise de la învățați numai unul este dintre cei mulți nu sunt.

s-a oprit. în loc s-a oprit. și oprirea s-a oprit.

O cocoașă avea un om

fiecare știa de fiecare. și au văzut că erau împărțiți acolo unde nu trebuia să fie împărțiți și au văzut că erau înmulțiți acolo unde nu trebuia să fie înmulțiți în apropiere și depărtare se căutau. la niciunul nu le ajungea căutarea. și vorbeau fără saș unul despre altul de la sclav la sclav de la stăpân la stăpân. niciunul nu reușea să fie mai mic. erau față în față și spate în spate și nu se vedeau.

și a văzut omul că e cald și bine în cocoașă.

și a văzut cocoașa cum i-au crescut cele de trebuință omului.

Ce de fețe are Iuda spuneau iubitorii

să-l alungăm
din cetate și în pustiu
își va găsi un loc numai al lui
căci numai asta vrea
nevrednicul de iubirea noastră
nimic nu mai isca
nicio ceartă și niciun resentiment
nu se mai arăta întru locuitorii cetății
ce de iubire care se moleșea
văzând cu ochii și nici buni
nici iubitori nu mai știau să fie
de parcă ajunseseră de lepădat.
nici putere nici speranță
nu mai avea iubirea. și slugile și stăpânii
erau de-a valma.

ne trebuie un Iuda au spus

Cum ai bate din palmele prăfuite așa vor pleca de la ea păcatele

și cele vechi și cele înnoite păcate.
și a zis că e loc și pentru ea
în locurile unde orice grimasă și orice
bucurie nesocotită vor fi plătite.
unde fețele umbrite au paloarea
lipsei mirosului de trandafiri.
unde orice ușă trebuie închisă cu mare
băgare de seamă. și rugăciunea este chemarea
continuă a iubitului tainic. mult promis și
ascultat în nopțile de privegheri cu genunchii
ascuțiți pe lespezi de femeia din carne vie.

Toate erau venire se voiau ajungere se voiau

și tot ce venea nu știa dacă merita a fi ajungere.
organul ascultării sau al neascultării organ.
de sus în jos. de jos în sus. nu știa cum
și de ce era deschis la înghemuitoarele gânduri.
din ce lumi vibrează carnea și sufletul vibrează
au același gust și binele și răul.
ce vine de sus și ce vine de jos. par a fi bune.
meritau a fi făcute bine. măcar reamintite
în măsura cunoașterii de bine. coborârea
primul pas al urcării.

vor mai putea urca sau coborârea este o prindere
a ajungerii de tot în lumea de jos.

De multe ori adăugau

o mână de mortar îl mai scliviseau
puțin peste soclu și așezau poezia.
să fie deasupra tuturor și a toate. poezia.
nici măcar
asemănarea nu-i linișteau toate
ale vieții și ale morții le credeau trăirea întru poezie.
țineau unul de altul și atâta iubire
nu ai mai văzut. și nu exista preț pe care
să nu-l fi putut plăti. că și sufletele li se înrăiseră
și se subțiaseră și nicio pavăză nu le mai putea acoperi.
se făceau din ce în ce mai mici
în inima lor. cât boabele de grâu. rostogolirea talantului
pe care-l crescuseră până la cer și dincolo de el
pe căi nedrepte peste abia văzute sufletele
victime ale propriilor talanți primiți

Și s-a spus că fiecare înger avea conștiință proprie

numai cei care au ales
binele bine sau cei care au ales răul rău
aveau conștiința
celor alese la comun.

un înger nu
a ales. nici pentru cele decăzute
nici pentru cele înălțate. nu a ales
era alegerea lui. se întâmpla rar
ca un înger să aleagă în lumea
celor care nu au încotro.

primul om de fapt era Lucifer.

în lumea
celor care nu au încotro .primul
exercițiu de voință proprie.
îngerul nealegerii unde nici cele bune
nici cele rele nu erau ale voinței sale
a zis să ia chip de muritor. cărnurile vagi
în cărnuri vii. un om ca toți oamenii care
vor urma în lumea imediatului. și nu tânjea nici spre
înalt mult mai înalt și nici spre jos mult
mai jos. i-au zis Adam și nu era Adam

Lui. C.C.

Așa deodată prieten drag ne
Vom vedea pe cealaltă parte
Și ne vor întreba cretinii cum am murit
De parcă ar conta când se usucă în
Primăvara suprapusă o floare cine din cine
De parcă ar conta câte cuvinte calde se nasc
Vor fi trecătoare prin fibra noastră
De parcă ar conta dacă am fi murit
De inimă rea de inimă bună

Prieten drag știu cercul tatuat
De pe mâna ta dreaptă te-a adus
Mai aproape pentru că orice șansă
Este de fapt o neșansă și strigătele
Ei sunt de fapt zâmbete ale
ALE nu îi pronunț numele morții
Nu îi pronunț numele vieții

Prieten drag cercul de pe mâna dreaptă
A fost numai o recunoaștere și o credulă fațetă
A florilor merkaba pentru care prețul numai tu de pe
Cealaltă față a vieții căreia unii îi zic viață
Cu aceeași mână cu care au dat au luat

Ți-am spus așa deodată că ne vom
Întâlni deși nu avem aceeași formă

Ne vom bucura unul de greșelile de acord
Gramaticale și tu îmi vei repeta
Din golurile cuvintelor va fi poezie
Revelația conectarea unui punct
Cu universul acesta neștiut acum
Unde ne va fi bine în cealaltă parte

Și tot priveau în surparea aceasta făcută în orb

și fiecare își arunca sufletul bănuț peste umăr.
să li se îndeplinească dorințele să zidească surparea
aceasta făcută în orb. cărămidă roșie peste cărămidă
roșie
și cum terminau de zidit se surpa în orb
binele făcut cu forța.

și au venit pe la surparea în orb
și înțelepții și hoții și femeile ușoare.
să-l vindece.
să-l vindece de chipul și asemănarea lor.
au aruncat și ei peste
umăr cu orbul să se vadă.
surparea.

Prin mâinile curvei feluritele hrane și stăpâni și sclavi și nou-născuți trec

un înger poate imperii ce așteaptă cu nerușinare
pâinea și vinul la uscatul buzelor

de cercul ascuns al mâinilor ei să nu te întrebi
cu fiecare întrebare te slăbești către ea
la culesul roadelor palmele goale

o curvă nu poate scoate ochii altei curve cu mâinile
mâinile curvelor se recunosc între ele din priviri și de
lumină și de întuneric
prelungi fețe arătătoare și niciodată numai o singură
față
întoarceri ale capului și lăsare de pleoape

cine nu a fost vreodată mângâiat de mâinile reci și dese
nu a știut adevăratele delicii ale cărnii și frica pierderii
de suflet. cine nu a fost îndrăgostit vreodată de mâinile
curvei a avut parte de dragoste puțină
din prea-plinul ei numai frica din dragostea ta puțină
care surpă
este hrană cu locaș împărătesc de sclavie

ori dă tot ori nu dă niciodată din ce a primit
săvârșește din ce nu a primit își face singură
parte și tot ce primești de la ea
îi este prea puțin egoismului primit de la tine la tine

libertatea în dragostea ei construiește credința
unde și sfinții sunt bărbați
în fuga de lume cu adevărat marile taine
au surâs din mâinile curvei

familistă convinsă de vinovățiile nimicului
până data viitoare
numai o singură dată cu trupul de carne și surpriza
din piept a mâinilor astăzi

cine nu s-a îndrăgostit vreodată de mâinile curvei
nu s-a îndrăgostit niciodată de lume

Și au zis că pe Tuturor al ființelor

cele trecute și netrecute în ființă.
să-l împartă și să-l primenească.
l-au numit numindu-l. l-au îmbrăcat
îmbrăcându-l. să și-l apropie să-l denumească
așa cum ar fi și este în mintea lor. un îndreptar
să-i dea lui Tuturor al ființelor cele trecute
și netrecute în ființă. a fi este a nu fi-ul
au pus pe picior de egalitate. ca pentru ei
un Tuturor al minților.

L-au numit Dumnezeu. și l-au numit Iubire
l-au
pus în șabloane. Nimic
să își demonstreze lor că Sunt și Lui
să-și demonstreze lor
că Este-le Sunt Este. Iubire.

și nu au știut vreodată că folosind cuvântul
depărtezi și nimicești Cuvântul.

Era același copil ca anul trecut

nu îmbătrânea niciodată.
își schimba părinții o dată la 80 de ani.
și fraților lui le spunea tați.
și surorilor lui le spunea mame.
și era când nepot când fiu când frate.
mic de o șchioapă încăpuse toată viața

însă cu trecerea anilor nu se înțelepțea.
același copil care ruga pe cei
mai tineri decât el.
să îi facă funde la șireturi

Peste care numai s-a plutit

acolo unde culorile
nu apun vreodată. să aibă
ce povesti neîntrerupt și nu singurătății.
ci oricărui străin apropiat la lumină
să se împartă la fiecare secundă trăită
aici un dincolo în acea miraculoasă zi.

va trece de la unul la celălalt la capătul
acelei lumi
prin carnalitatea letală a zilei de azi.

E ca și cum

e. ca. și. cum. paralele eludate comparate într-un punct. din multele trăiri care te aleg pe tine te aleg comparată în comunul punct. ne întâlnim cu formă și cu tot. o referință a punctului de întâlnire e chiar punctul de întâlnire a lui ca și a lui cum. efectul produce cauza produce efectul

versiunea mea depărtata mea versiune într-un unghi de înțelegere a lui ca a lui cum. unghiul paralelelor ne spune cum suntem aceeași paralelă. poetică paralelă matematică aceeași paralelă. de ce o paralelă cu unghiul comun și nu alta. ca și cum e același ca și cum. și totuși este numai o singură paralelă ce își continuă excentric o altă paralelă același cum același ca.

e ca și cum noi nu am existat niciodată.

Atâta spaimă în liniștea lumii

între ghilimele orice își schimbă semnificația. orice lucru poate fi compensat până nu mai poate fi compensat.

între semnificant și semnificat e moarte deschisă de viață. liniștea până la apatie e pregătire pentru kenoza spaimei.

frica aceasta e liniștea aceasta

pentru marile spaime nu am fost pregătit în liniște deplină. o singură dată m-am îndoit de tine atunci când încercai să mă înveți părăsirea o singură dată ai avut o inimă cât toată suferința lumii. o singură dată am fost tâlharul cel bun.

eu puțin-credinciosul o singură dată am fost tâlharul cel bun. la moartea noastră în viața aceasta liniștea ta sunt spaimele mele.

sunt spaimele mele.

Scandalizarea sângelui **Remember instinctual și intuitiv**

eul meu eul meu de ce nu mă lepezi de la paharul acesta

de ce nu te sacrifici prin reușită
pentru nereușită eul meu ce nu ești
nici convingere nici iertare nu ești

dacă ai fi pentru o clipă învingător tot frustrat
ai fi eul meu eul meu de ce nu mă părăsești

Ce burtă avea deasupra gâtului

toți se mirau de burta lui și ce mai
avea acesta care avea
burta deasupra gâtului. dar
pe unde mănâncă și cu ce gândește
că doar nu o gândi cu burta lui
în loc de creier ce o avea.

mai știm noi pe unul care avea
un țugui în loc de cap. și toți
aveam capul rotund. inima
prin burtă și toți aveam inima
prin piept. mâna dreaptă în locul
mâinii stângi și toți aveam mâna
dreaptă la locul ei din partea dreaptă.
numai când ne priveam în oglindă
ni se părea că eram altfel

dar cu burta deasupra gâtului
nu am mai văzut. că nu o avea
mintea prin burta de la locul burții.

acest om nu există. sau dacă există
să ne prefacem că nu l-am văzut

cu burta deasupra gâtului.
să vorbim cu burta lui ca și cum
am vorbi cu fața lui cu mintea lui.
și toate vor fi bine și pentru el și pentru noi.

că doar nu îl vom accepta așa cum este
cu burta deasupra gâtului. și toți
aveam burta în locul burții.
mai știm noi pe unul care avea
un țugui în loc de cap. și toți
aveam capul rotund. inima
prin burtă și toți aveam inima
prin piept. mâna dreaptă în locul
mâinii stângi și toți aveam mâna
dreaptă la locul ei din partea dreaptă.
numai când ne priveam în oglindă
ni se părea că eram altfel.

acest om nu există

Cu plată puțină mai mult pe degeaba

și milă multă către el a pus
să nu simtă a fi străin în casa aceea cunoscută
și i-a spus că nu poate fi chiriaș cel puțin
oaspete poate fi. de la egal la egal vor împărți
și bucuriile și spaimile vor fi întru acestea.

toate au fost cumsecade de la om
la om. nicio diferență nu împărțea
ce nu era de împărțit și nu înmulțea
ce nu era de înmulțit. nicio schismă
nu lucra pentru alungare.

casa aceea înflorea și prietenia lor
spre creștere și bunăvoință. nici gazdă
nici chiriaș nu se vedeau la fața locului
de atâta lumină.

apoi a început povestea. fiecare
cu partea lui a ținut să-și facă dreptate
în felul cum a privit fiecare. au lucrat
pe ascuns să ia ce nu le aparține de la
celălalt. și din prieteni buni ce au fost
veșnic dușmani s-au arătat lumilor

Și a fost o zi

a fost o zi când dumnezeu a coborât
cu picioarele pe pământ și s-a făcut om
omul acela era desculț
s-a apucat de unul singur să zidească o biserică albă în
pustiu
o biserică albă cum nu s-a mai văzut pe fața pământului
din piept ieșeau sufletele răposaților
să ridice cărămizile roșii să întindă mortarul
amestecat cu femeile goale

a fost o zi când biserica lui a fost dărâmată
erau destule femei printre rândurile de cărămizi
trebuia și un bărbat să îndulcească mortarul
atunci omul acela s-a făcut dumnezeul desculț
și a tras iubirea peste el

Uterul deschis

Noi nu am știut vreodată
să înotăm. eram de apa țărmlui
pe cât de goi și verzi.
apa aia sălcie și caldă până la greață.
verzi cu piciorușe ca verdele de micuțe
ușor cleioase buruienoase sărate ca sărate
și creponate

ne adunam și ne puneam la uscat să respirăm
cu două mingi de rugby la urechi
prin copaci ne alergam femeile
cu coloana vertebrală în formă de es-te
până ne cădea părul de pe corp
construiam buruieni nou-nouțe de metal
motoare pe bază de acid fulvic.

mama noastră nu se supăra pentru că am zburat pe uscat.

ea ne punea din nou la fiert. își lua capacul de la uter
supă de găluște
cam sărată. lingura de lemn desena melci codobelci. se
fereau toți
să ne tragă pe nas. așa de micuți ca verdele de
micuți metalici și verzi de micuți.
ne uneam când zburam Marea dragoste făceam.

Nu avea unde să își țină mâinile

un întreg buzunar carnea și nu avea
unde să își țină mâinile.

mâinile îi crescuseră pe interior
în exterior nu mai aveau loc
și era poreclit
uite ăsta nu are cu ce să cerșească
cu ce să mângâie să îmbrățișeze
să-i punem surogatul din cauciuc
al mâinilor naturale
să arate și el a om normal
cu toate membrele și să fie
folositor și nouă și lui
să-i fie folositor.

mâna stângă au pus-o pe partea dreaptă
a părții drepte pe care trebuia să fie mâna dreaptă
mâna dreaptă au pus-o pe partea stângă
a părții stângi pe care trebuia să fie mâna
stângă

de data asta e bine. ce om întreg este asemeni nouă

S-a pus pe așteptat în fața ușii

și-a spus să aștepte
în fața ușii. credea că o fi trecut
prezent o fi viitor o fi trecut.

în fața ușii pe așteptat se tot gândea
câte fețe are ușa. parcă și zidul are două
fețe. ce nu are două fețe. dacă
îl așteaptă pe partea cealaltă a ușii
asta ar fi în spatele ușii. dar și spatele
are o față o fi trecut prezent o fi viitor
o fi trecut.

nevoie mare a deschis ușa să aștepte
la fața spatelui de ușă. a văzut
că era o cameră mai mică un pat
mai mic și toate se micșoraseră.
și el era mai mic și mai plăpând
parcă era un om. i s-a făcut frică
de propria lui trecere. a zis că
poate a trecut deja sau poate nu a trecut.
s-au dus pe partea cealaltă a ușii și s-au așteptat.

Trilatarea timpului

e ca atunci când
rememorarea
readuce
fluidizează
bucățelește și reimaginează
ieri am traversat strada. prin locul care
nu știu locul. dar știu că am traversat strada.
semaforul ca de obicei în același loc mă așteaptă și
astă-seară.
de fapt strada nu are niciun semafor.
memoria falsă timp fals.
se adună
semnificant al așteptării
distorsiune
timp măsurat cu toată ființa
trilatarea timpului
adăugare de memorie falsă
timp fals suprapus
acoperitor
de la tine la minele tu
de la tu-ul eu la tine-le tu
atâta așteptare cât trilatate
dilatate a timpului adăugat.
traversez strada și semaforul în același loc

Umplea un loc

se muta în alt loc. locul și el
se muta. știa că a venit pe lume să umple un loc.
nu voia nici mai mult nici mai puțin.
numai să umple un loc.

și-a zis că toate locurile sunt la fel.
și nu s-a mai mutat.
a stat țintuit din umplerea locului
care începuse să-l golească.

Îl tot întreabă o fereastră

ce se ascunde
pe partea cealaltă a ferestrei. și zice.
bă fereastră care nu ești acoperită de carne
și te doare toată carnea. bă fereastră încotro
duci toată privirea.

pe partea cealaltă. micul pervers

privea ca și cum se iubeau. ba acoperit de carne.
ba fără carne.

asta până când treceau la gaura încuietorii

îl tot întreabă o ușă. ce se ascunde
pe partea cealaltă a ușii. și zice. bă ușă
care nu ești acoperită de carne.

și te doare toată carnea. bă ușă încotro
duci toată privirea.

pe partea cealaltă. micul pervers privea
ca și cum se iubeau. ba acoperit de carne.
ba fără carne.

asta până când treceau și de ușă și de fereastră

Imperfect timp

perfectionist imperfect al poveștilor.
ceea ce s-a întâmplat avea să se întâmple.
ceea ce nu s-a întâmplat nici să se întâmple nu avea.
la timpul poveștilor trecutul rău e reconfortant
celorlalți li s-a întâmplat
sau poate cei de azi trăiesc
poveștile de ieri trăite de ceilalți cei de azi
la timpul viitor imperfect. nu îți ajunge timpul
tău să înveți din propriile greșeli sau ceea ce
numești greșeli sunt căi bune ale vederii prezente.
imperfect amalgamarea timpului preexistent
când toate se întâmplă acum dacă nu aici acolo.
perpetuare a lui aici un acolo cu alt
deznodământ poate

cât de perfect ești imperfectule și cât am
învățat din viitorul tău la imperfect. orice întâmplare
are un moment când sunt deviate
destine imediate
timpuri imediate
și totul se reduce de multe ori cu mintea
de păgân când îl găsești
pe așa a fost să fie ca fiind vinovat.

O să ne subțieze

subțire mai subțire ca subțirele
ghemuți în ghemuri abia vizibile
invizibilul-vizibil-transparent
abia audibili ghemuibili
în ochiul cel pur

o să ne ridice din morți deșirabili deșiruiți alungiți

mai vii și nemuribili
fir cu fir vom fi vom fi înnodeați la capete
de mame de tați de frați de surori
și ce frumoși de lumină și ochiuri de ouă

Are un început și încearcă

să pună peste început și în
continuarea începutului continuarea
și ia din ce se poate lua din ce nu
se poate lua ca începutul să aibă o direcție

încearcă să remedieze
ce i-a mai rămas din partea lui
de suflet din partea lui de trup
zona de circumstanță să-i devină
zonă definitivă

până la creierul mare sunt atâtea creiere
mici ale imediatului.
când te-ai pliat prea mult în viziunile lor numai poți ieși
cum ești

doar cu părți care de multe ori nu îți sunt asimilabile

Ana are mere

are. cred că este predicat verbal
scoatem pe are
ana mere. întrepătrunderea dintre ana și mere. mere
spre ana
ana spre mere. nu se mai vede diferența în mintea
poetului
dintre mere și ana.
fără predicatul verbal cred are
ana poate fi mere. merele pot fi componenta
fizică
psihică
spirituală
merele pot fi ana
neavând numărul de mere
merele sunt cel puțin două
ana dacă este mere
sunt de fapt două ane
cuvintele apropiate sunt aditivi legături și
întrepătrunderi
nu simplele alipiri creează în poetul receptor
și în poetul emițător
transbordări
imaginații

întrepătrunderi spargeri deturnări plasticizări
ciocniri
de la semnificații la nuanțe muzicalități
ana are mere
și scoatem
cred că este complementul
mere

Să ia de la tine fără măsură ce ai dăruit

pentru nemăsura ta. iată iată răspunsul lui iată. nimic altceva

este iată. reversul medaliei cuprinsul necuprins.

de știut dinainte când nu știe nimeni viziune fără a fi scrisă

dinainte. văzută din nevăzut. să revendici văzutul prin iată.

lipsa demonstrației trecute conectată la prezent. devansare

a momentului strigată în pustiu. același om strigă de mai multe

ori în viață. când numai tu știi ceva ce nu există pentru ei.

căci iată e eliberare iată. și pentru ei și pentru tine.

Să fie de la plin sau de la gol să fie

așa căutau să afle
și începutul și sfârșitul. se spune
că este dincolo de orice lămurire. ce pare
plin este numai părerea celor care văd plin.
așa și cu ce este gol

spațiul cu alunițe negre interioare-exterioare
mișcătoare-nemișcătoare

că ar fi androgin când așa când așa.
se apropiu de ea era femeie. se depărtau
de el era bărbat. și nu știau de unde
până unde Cel ce umple golul
și golul este mai plin fără de plin
de Cel ce este gol un plin în propria
golitudine plină

nu cumva
gând plin gând cu viteza
nepercepută așa cuvântul gaura neagră
este alb-neagră. și afirmă și neagă
un este nu este *nesuntem*
vizibili invizibili

de unde până unde binele
răul de unde până unde
dar lumina un întuneric absorbit
sau surplusul de lumină decantează
întunericul sau așa de apropiate
că sunt părți întretăiate care se ating
neatins.

și golul va fi gol fără diviziune. niciun plin

Și capra aceea rumega la gânduri de la venire din toate părțile ajungere

era mult ca un singur gând
să fie ca staționare
că celelalte gânduri pornite
de la ea suferire să se instaureze
ca un gând principal.

și tot stătea în minte a scrutare și nu lăsa
inima să se spună fără de gânduri
și nu lăsa inima să se reverse pentru
ce avea mai bun ca dar și dăruire

și biata capră rumega la gânduri
de slăbise și cu inima și cu mintea
slăbise. o neînchipuită boală a suferinței
de a fi își deschise aripile. și tot ce avea
mai bun un rău mai rău era pentru
rumegătoarea de gânduri.

Voiau să lungească ziua

au sărit în ajutor cu mic cu mare au sărit. dar era tare și casantă ziua asta.

voiau sa fie lumină de-a pururea. și noaptea să nu mai fie.
o alungaseră ca pe o cerșetoare care le amintea.
și trăgeau de

li se încordaseră și urechile și ce mai aveau ei.
iar ziua nu se lăsa și pace. lungită peste nimic
nici moartă nu se lăsa.

ușor-ușor a început să se zdrențuiască precum o cârpă
de vase.

au zis să pună ceva în
locul golurilor din ziuă. și au adus bucăți din hainele
noptii
să le fie egală. ziua și noapte.

Corul îngerilor cânta minunat

de nu aveai de unde
să auzi asemenea glasuri.
numai acolo corul îngerilor acoperea
cu glasurile lor de îngeri.
bineînțele. tot ce era
al totului se minuna și proslăvea ființa totului.

mai la vale așa la o aruncătură de băț. bă.
niște jale. niște plânsete
ceva cu foc omenesc. nu era cu puțință
altfel de se auzea mai la deal.

ridicau glasul cântărilor îngerii ăștia.
dincolo de orice închipuire omenească.
atât de frumos ridicau glasul cântărilor

că nu se mai auzeau cei din mai la vale.
fiecare ridica să se acopere
cei din mai la deal nu recunoșteau
calitățile muzicale ale celor mai din vale
așa un haos ca ăsta nu s-a mai văzut
nu mai știai care plânge care râde.
totul era antinomie. o fi fost de la dragoste.

Să nu îl mai caute frații săi

mai mici pe oriunde fiindcă numai unde trebuia nu-l căutau să-l găsească. să nu-l mai strige frații săi mai mici așa pe dinafara și pe dinlăuntrul punctului. că mare era chemarea și strigătul din toate părțile întregului.

și multă era nevoia întregirii. l-au iubit ca materia care retransformă materia pentru dăruire. ca suflul de dinainte și din urmă suflu. și toate câte li s-au arătat fraților mai mici erau

bune. au încercat aceștia să adauge la ce nu se mai poate adăuga.

să scoată ce nu se mai poate scoate. până când au început sa-l

ucidă fiecare în felul lor. fiecare murea puțin cu fiecare invidie cu

fiecare răstălmăcire adresată punctului. numai frații mai mici care

au crezut pur și simplu în Cel Asemeni Lor fără să creadă în alte

adăugiri și suprapuneri geometrice numai acei au văzut punctul întru carne și oase.

Balaurul

cu fiecare gură a sa de gâtul cititorului va mușca. el va fi înțeleșul gurii sale.

va înțelege prin gâtul mușcat de gura balaurului. viziunea sa va fi a balaurului. cititorul va fi balaurul care va mușca de gât cititorul. din a cărei guri de la mușcătură vor crește alte capete ale balaurului inițial

Au trecut inima lui prin inima lor

prin inima lor li s-a dat să înțeleagă prin inima lui.

înțeleșurile și neînțeleșurile fiecărui erau din inima fiecărui asta până când inima a ajuns clișeu.

și le era rușine cu prin inima lor. și s-a transportat prin și cu orice altceva și au crezut că fug de inima lor de inima lui.

Și încet-încet au dat de capătul Luminii

și au văzut că sursa este începutul
capătul luminii. revenirea la înfățișare.

se minunau de puterea și dragostea
celor doi frați orbi. de apropierea
distanțată a lor. mare minune
cum își schimbau forma și conținutul
în lucruri și viață. câtă vedere
aveau cei doi frați orbi. erau doi
frați pentru că văzuseră cu mintea
lor doi frați angelici ținându-se de mâini.

uitaseră de întuneric. negau întunericul
până la uitarea afirmației de lumină și alungau
frații vitregi despărțindu-le până și asemănarea
cu lumina. se căutau și nu se găseau și mare
le era distanța în apropiere a fraților cu o mulțime
de ochi îmbrâncindu-se care nășteau vederea pură.

Și le-a spus totul este consumabil

se este în afară nu a fost vreodată în-afară se este în-lăuntru

nu a fost vreodată în-lăuntru

și în-lăuntru și în-afara se este ea nu are un loc este locul nu merge este mergerea nu este ea se este nimic nu se descompune și nimic nu crește fără știrea ei nu trece nu se adaugă tot ce e bun de la ea se este tot ce este rău nu minte și nu te minte din ceea ce alegi ea alege tu numai o falsă impresie că ai ales se traduce pe sine prin tine prin simțurile ei transferate în simțurile tale fără corp suspendată un corp greoi și musculos de unde nu te aștepti vine pentru că tu ești așteptatul niciodată la cerere pentru că ea este venirea din sensuri fără-de-sensuri cu sens ajungerea nu a avut niciodată ceva al ei însă ești al ei înainte de a te naște și-a trebuit numai o lingușire din partea ei ai pierdut ai câștigat totul cu tine e ca și cum e singură fără tine e ca și cum ești în plus numai ea îți dă voie să fii la momentul potrivit ei nu are nu speră doar tu o cocoșezi cu nimicurile tale doar tu crezi că ea renaște din propria cenușă nu a murit și nu a înviat de față cu cineva și nu ai de unde să știi pentru nu și-a dat voie să știi te cunoaște pe

de-a-ntregul atingerea pe care ai vrut-o dintotdeauna și când o ai nu mai știi cum să scapi ea nu este un el deși amintește de ea el nu este o ea deși amintește de el neutru insuportabil cu frânturi de adevăr ceva sfânt nu a avut vreodată spre sfințenie erai numai tu nu are nevoie de cuvinte și de înțelesuri tu ai adăugat la ce nu trebuia adăugat de dragul tăcerii. numai tu o corupi să îți fie pretinsa pe care o numești.

Raza ta mă desparte

și odată cu trecerea ta părțile
mele fără culoare se adună
într-un întreg și mai mare

singură niciun pas din hăul
tău nu va străbate hăul meu
statornicia mea în cele nemișcate
te arată pe tine mișcătoare
și nemișcarea ta mă arată
mișcător fără-de-mine nu-ți poți fi
fără-de-tine
tu lumină
de întuneric cu lumină.

Din timpul poetului nu va rămâne timpul poeziei prezentul trecut la prezent viitor

nu a existat timpul poetului
a existat timpul poeziei și nici poezia nu a existat
poetul nu a trecut
niciodată pe aici
pe dincolo.
el nu a avut timp măsurat timp nu a avut.
prezentul acesta
nici pe poet nu-l recunosc.
poetul nu s-a născut încă
nu a fost trecut la prezent.
suntem pentru că noi nu ne-am născut.

poezia poeziei nenăscuți

De la pieptul tatălui un fiu cuprindea în brațe pieptul fiului

de la pieptul fiului un tată cuprindea în brațe
pieptul tatălui. așa de mare era tatăl
că nicio frică nu se cobora asupra fiului
multă candoare avea fiul că plin de
blândețe se arăta tatăl.

de parcă era un chip și o asemănare
întoarsă asupra ei înseși. aceeași măsură
deosebea. aceeași măsură asemana.

tatăl și fiul se țineau la piept. și tatăl de pe urmă
înainta și fiul era cel dintâi. și tatăl cel dintâi
înainta și era fiul cel din urmă. și niciunul
nu a rămas mare mare nu a rămas mic mic
să nu se poată ține la piept. măsura se nemăsura
fiul de tatăl nu se mai deosebea și se asemana.

L-au despărțit în trei părți egale

cu ele însele. Întregul părților diferite de ele însele și au spus că fiecare parte un întreg definitiv în parte

l-au arătat celorlalți văzut și nevăzut l-au arătat să se arătat pipăire și cunoaștere l-au arătat. să se închine părților întregului să se închine. fiecare parte un semn era întreg un semn era parte minunile vieții ale morții minuni prin ele erau prin el era. și Ultim i-au spus și iubire i-au spus.

atât l-au iubit că în alte cotloane l-au căutat spunând că păcatul nu este amestecând răul și binele un bun comun și faptele bune fără de el au spus că sunt de la el. faptele bune Ultim Cel Nou se arăta prin semne de bine și la spatele lor schimbau Cartea și înțelesurile acesteia. și au spus evoluția creației este egală cu evoluția creatorului.

A coborât cu totul lui. în beciul casei lui să aducă mere roșii

și voință i-a trebuit să-și pună în mișcare
mișcătorul pentru a lua din beci fructele frigului.

crude și zemoase fructele frigului orânduite
și cu arome îmbietoare. că îi dădeau impresia de
căldură rece la atingere. și o plăcută odihnă
îl îmbia. la pipăit aveau aceeași formă însă la
lumina beciului nu distingeau culoarea.

de fiecare dată când cobora pentru
a urca cu fructele frigului nu nimerea
culoarea roșie. și acre și amare și reci.
erau palmele pline de mere roșii și dulci

Ca în orice poveste

împăratul postmodern
avea două fete de împărat

acu' să nu se creadă că ar fi incest

așa este limba română cu înțelesurile
ei perverse când se înțelege cu mintea
cea perversă complet nemulțumitoare

și a venit zmeul și a răpit fata
acu' nu se știe care dintre ele

a fost răpită și care dintre ele
chiar îl iubea pe zmeu postmodern

ca în orice poveste
vine și făt-frumos să o salveze
pe cea care nu îl iubea pe zmeu
sau pe cea care nu îl iubea pe zmeul postmodern

însă de data asta zmeul îl trânteste
la pământ pe făt-frumos până în gât
și îi taie capul
nu la fel cum în orice poveste clasică

Ai fi zis că e vampir afectiv

se hrănea cu semenii lui
și cu voința acestora. pe care zicea
că o transformă în iubire.
voința mea este voința celorlalți. spunea.

și multă iubire către el de la ei acumula.
că nu avea pe unde să o mai dosească.
de ajungeai lângă el emana iubirile altora.
chiar iubirile bărbaților emana. și nu este de
mirare. cum de-l iubeau femeile

multe predici despre necesitățile semenilor
ieșeau din gura lui așa-zisă preacurată. că ajunsese
să le creadă importanța deși multa credință
în folosul iubirii către el se strângea.

și tot ce zicea numai iubirea zicea

dependență rămânea în locul
iubirii cedate. nu era un schimb
din partea lui către semenii.
numai un transfer al iubirii lor către singurătatea lui
plină.

S-a apucat unul să-și fabrice trup de unul singur

așa de unul singur
peste cartierul drumul taberei. și cum lucra el ca paznic
de noapte
să se împlinească trupul tocmai ce venise o boală a
sufletului. se zice că boala
nu vine niciodată singură. vine însoțită și de suflet. bă
zice boala: noi nu vrem să
fim altfel în noi și în afara noastră. de parcă ne-am fi ales
am avea ceva.
că dacă n-ai de-o boală perfectă pentru un suflet perfect
degeaba ne lungești
peste cartierul drumul taberei.

să-ți zic. tu îți fabrici trupul pe dinafară
că-ți văd toți sufletul și boala sufletului și-o
văd bă. cum se rostogolește sufletul acesta

și și-l pun la încercări așa pur și simplu. și se
răcește se răcește trupul când se vede sufletul.

te vădăștia un bolnav că-ți rămâne sufletul în urma
trupului

cu tot cu boală cu tot cu boală bă. și-ți zic
lăsați-l în pace s-a lungit pe
dinăuntru are el ceva. și paznicul de noapte s-a
ghemuit de tot în burta
cartierului nu mai era loc. și s-a pus așa pe un
soare. și morții de trei zile erau calzi
se plâneau morții de căldură.

s-a ridicat unul viu să ducă soarele la locul lui că de ținea
la morți viul acela și-a pus el umărul să depărteze
soarele și morții tot se plâneau. e prea depărtat. e cât o
stea. s-a întunecat. și viul a tras de soare puțin mai
aproape de pământ că se fac toate cu lumină bună.
a studiat cerul a calculat unghiurile soarelui și l-a scăpat
pe pământ.
că ziceai e unul și același cu numele nimeni.
nimeni căra geamuri pentru
uși și ferestre le căra pe spate și curioșii se întrebau cine
e acesta pe care nu-l vedem.

de câte ori se auzea un strigăt la ferestre și uși se
ascundeau că a venit nimeni să le ceară plată pentru
geamurile prin care au privit. și se fereau de nimeni
acolo unde ferestrele și ușile caselor erau puse.
numai în casele de roșu nimeni era poftit în casele de
roșu.

l-au pus pe masă și l-au deschis. să scoată toate lucrurile.
toate lucrurile nefolositoare.

au început de la inimă că toate au un început de la inimă.
inima nu voia să se lase scoasă din piept. au pus securea
pe inimă și securea s-a îmblânzit.

au folosit laserul că e la modă. de punctul acela luminos
nu s-au putut folosi de punctul acela luminos.

zic omul acesta nu vrea să-și lase inima în afara lui.

să se ducă pe inima lui vrea. au chemat
îmblânzitoarea de iepuri.

să-i ofere inima lui îmblânzitoarei de iepuri.

s-a trezit paznic de noapte.

și îi era frică.

Erau întinși cu fața la pământ

să privească cerul. cerul
cel mai de jos. și câtă asemănare
cerul noaptea de sus cerul de jos. și numai
cei de deasupra pământului se vedeau
cei de dedesubt erau tot un pământ
al cerului de jos.

și se mirau de vedeau cu ochii
demult orbiseră. și se mirau
că mai aveau simțuri de mult
de mult se luaseră de la ei simțurile.

așa creșteau pe spatele lor toate
plantele și folositoare și nefolositoare
toate dornice de lumină vie.

Nu lasă

ăștia nimic în loc măcar în rugăciunile lor
nu ne amintesc și se mai dau și iubitori de natură.
și trăiau cu frica-n sân pentru moartea prematură.

și s-au sfătuit să nu mai toarne la plozi.
să rămână pustiu ca un loc unde numai
nisipul va avea ceva de spus în legea pădurii

Multe păcate de moară

erau legate cu multe lanțuri
de picioarele firave de intrase
în pământ. că nu mai știa susul sus
sau josul jos unde se afla. așa mergea
unde îl duceau păcatele de moară.

toată lumea credea că a rămas mic
să fie mai ușor să fie de zbor
că unde este uriașul acela pe care îl vedeau
toți în toată făloșenia vederilor lor.
unde mai este acela la care vedeau cândva
aripi crescute din lăsarea zborului

și nu înălțarea îl micșora

Picătura de apă se visa un ocean

de una singură de
pe buza paharului numai visa
se visa un ocean
ea și suratele ei
de pe
fiecare buză de pahar de pe toate
paharele lumii se visau un ocean.

aceiași vis aveau fără să știe una de cealaltă.
la aceeași contopire a oceanului într-o picătură
de apă de pe buza unui oarecare pahar.

a fost mult până când picătura de apă
a visat cum o altă picătură de apă
visa același vis a primei picături
a fost mult până când visul se mărea
se mărea ca o mare se făcea ca un
ocean se făcea ca un abis se făcea

unele picături neaderente au spus
că este o lașitate ca o picătură cu o
altă picătură și așa mai departe
să aibă un trunchi comun

să adere la aceeași lege
la aceeași convingere
la aceleași responsabilități
că numai prin ea însăși
poate să vadă propriul ocean
și ca nu este cu nimic diferită
față de ocean

ale cui vor fi direcțiile valurilor
care vor fi țărmurile
și când se vor evapora din întreg
iar trebuie să aibă visul
oceanului care locuiește
pe buza unui pahar
de fapt o picătură
fără țărături
fără direcția valurilor

un abis în căutarea unui alt abis

Hotărât să revină

la ce ar fi fost cândva bine pe
care încă nu-l depărtase de la el
din întrutotul lui numai sălășluia
ascuns în ungherele sufletului

și-a zis să facă bine oriunde
ar găsi rău. rău după mințile sale
cele omenesti neduse la biserică
numai când și când. fără să
se întrebe ce este binele ce este
răul și dacă are putere pentru
binele celorlalți pe care și l-a propus.

orice înfățișare lumească
și mai puțin lumească
a încercat a ajuta pentru bine
ca nici măcar o insectă
să nu-i mai caute motiv rău
când va voi să locuiască
în casa sa și așa multe insecte
se arătau cotropitoare și el rămânea
neputincios în fața lor și cu cei de o
ființă cu el a încercat și aceștia se
arătau mulțumiți la început apoi

acuzator către el au spus că prea cu
nebăgare de seamă intervine
în viețile lor că le înmiește
răul pe care îl aveau deja
și orice ființă s-a ridicat împotriva
acestuiă că nu mai avea loc
pe fața pământului de cei
ce se arătau împotriva

binele imediat poate fi un rău
nesfârșit răul imediat poate fi un
bine nesfârșit bătrânul a încheiat
povestea spunând fețele binelui circulă
așa cum apa își ia multele înfățișări
așa cum întâi se vede fulgerul
apoi se aude tunetul binele circulă și
nu este vreun om cu puțință de a face
bine altcuiva sub soare nefăcându-și în
primul rând sieși bine și cele rele să
nu pornească de la el așa cum și binele
poate lua multele fețe ale răului
așa cum și răul poate lua multele
fețe ale binelui acestea circulă
cu o continuă schimbare de înfățișare
și niciun om de pe fața pământului
nu este stăpân nici de bine nici stăpân
de rău nu este unde începe și se sfârșește
răul unde începe și se sfârșește binele

Fiecare vrea ceva din mine

ce vor mineralele vreau și partea mea
minerală legată prin partea mea vegetală
animale dorință creator dorință

ce vrea și lumina și întunericul
ce vor partea lor din mine. același
sânge din frații mei de sânge

când cred că am urcat cu frații mei în cârcă
sunt un copil pe umerii lor. când cred am să
mă cobor sunt o urcare mă apropie mă depărtează
de părțile care își vor partea aproapele nostru sunt
aproapele meu un fel de al vostru meu din fiecare uman

fiecare din fiecare vrea din fiecare

numai un punct ne unește spre unirea
numai un punct care cândva a vrut sa fie
fi-utul s-a destrămat în corole de lumini
să se restrângă undeva în piept sistolă diastolă.
facerea și refacerea mic mare de inimă.

ne unește se unește.

Au vrut să știe unde se află cel fără-de-însuși

care este mărginirea. la capătul tuturor
văzutele din văzute
nevăzutele din nevăzute și combinarea
acestora

sau se află și marginea și centrul
luau locul marginii un nou centru acest
fără-de-însuși
momentan și fără timp

este lipsit de conștiință au spus.
este lipsit de conștiință îi este conștiință au spus
altfel toate ar fi venit și ajuns la fel.

fără deosebire golul și plinul și noul și vechiul

așa s-au provocat unii pe alții la nesfârșit

cel fără-de-însuși

Au ispitit un cuvânt la întâmplare

în litere au scormonit să vină la ei bogăția
și puterea lumilor celorlalte. le-au numit numărându-le
le-au numărat numindu-le. cea
mai credibila ispită se pune în gura celui mai mare
înțelept.
pe cel mic din rândul oamenilor
niciun om nu îl crede de curat. unde ar sta
mai bine o minciună.

numai gura înțeleptului nu doare altă gură.

cuvântul care nu era nici sacru nici profan nu era.
și au zis să scruteze prin el cu mintea și cu sufletul.
să-l vadă în toată splendoarea și-n toată micimea lui.

nenumărate haine împăratești avea
acel oarecare cuvânt nenumărate lumi și înțelesuri
bogate și sărace li s-au arătat că fiecare ispititor
în puterea fiecărui ispititor
au crezut de cuviință să scruteze și mai adânc
pentru toate câte vor fi ultime înfățișări arătate.

au descuamat și au scormonit

până când interiorul aceluia cuvânt
era exteriorul celor care au ispitit
ce nu e voie să ispitești.

toate cele care mai erau nedescoperite
au rămas nemișcate. nici rău nici bine
nici sacru nici profan
erau în lumile și înțeleșurile acelea

E ca într-un lift în care respirația necunoscutului e terapeutică

necunoscutul deschide ușile liftului și te privește ca și cum ți-e prieten.

dar tu nu știi de ce treci de pe hol în lift. locuiești la parter și ai impresia.

o vagă impresie că dacă ai urca etaj după etaj cu necunoscutul ai reuși

să îl cunoști. să îl cunoști ești întrebat la ce etaj veți coborî. dar necunoscutul

locuiește la parter. și urci etaj după etaj și necunoscutul nu scoate nicio vorbă

de la tine. ai vorbit prea mult îți spui cu necunoscutul. și faci cunoștință

cu tine. pe mine mă cheamă pe tine cine te-a chemat. de fapt taci. ai impresia

că ești la parterul etajului 7. și spui un etaj oarecare după etaj. privești la parter

cu necunoscutul de unde n-ai plecat. și respirăm același aer aceeași apă vibrează

cum litera de la sfârșitul rugăciunii din prelungirea rugăciunii în care respirația

necunoscutului e terapeutică.

Povestea orientării

lângă această primă casă s-a mai așezat câte o casă la dreapta la stânga și alte case se culcușiseră. ce era atunci marginea satului era acum centru. sau poate era și margine și centru prima casă pe terenul pârloagă. ultima casă din capul satului nu mai era centru era margine dar dacă era prima casă nu cumva era din centrul satului

acum după mintea lor centrul satului era la jumătatea distanței
dintre ce fusese cândva capul satului și marginea satului
dar și marginea satului poate fi
socotită capul satului care fusese centru sau margine a satului.
și centru și marginea satului.

și tot se scărpinau la ceafă să găsească centrul satului.
că locuitorii se tot întrebau
unde este centrul satului să zidească o biserică.
și au zis că satul Păroasa nu există

Și au trăit până la adânci bătrâneți

mult și bine
au trăit. ziua decupa o bucată de pământ și
credea că îi aparține. noaptea decupa o
bucată de pământ și credea că îi aparține.
buni stăpâni se vedeau. însă niciunul
nu știa că bucata de pământ a fiecăruia avea doi stăpâni.

niciodată nu se întâlneau pe aceeași bucată de cer să îl
revendice.

știau unul de existența celuilalt. numai spre dimineață
sau pe înserat se simțeau din aceeași alcătuire.

s-au rotit ei în jurul pământului să se întâlnească. s-au
rotit.

că și copacii apele și tot ce era și nu era se roteau
și se depărta se depărtau.

nici cerul și nici pământul nu se mai vedeau

ziua se înnopta din ce în ce se înnopta
noaptea se ziuera din ce în ce se ziuera.

Mult se mai bucurau

când a venit primăvara.
de parcă scăpaseră de moarte
așa se bucurau și dănțuiau.
a venit cu o mână în cer
și cu o mână în pământ nici urâtă nici frumoasă
nici moartă nici vie. numai repetabilă
și sfârșită de o vedea și pentru anii
viitori și pentru anii trecuți.

și fiecare plantă voia să-și facă loc.
și multă buluceală și război pentru fiecare
petec de cer și de pământ pentru toate
formele de viață adormite și neadormite.
de ajunsese să se hrănească unele
din altele și numai cele puternice
cât și cele care ascundeau puterea în sfială
câștigau războiul.

Acel spațiu vertical care delimitează acele spații între ele

și tragi spațiul vertical după tine
spațiul de somn este delimitat de acel spațiu vertical
acolo unde te duci să mănânci. acel spațiu vertical
delimitează
acolo unde te duci
cine știe ce acolo unde intimitatea este la ea acasă ce să
faci.
și tragi spațiul vertical după tine.

spațiul este dreptunghiular vertical din lemn
sau metal sau plastic sau

are mânere din bronz și pe partea spațiului la interior și
partea spațiului la exterior. Interiorul și exteriorul sunt
comutative oricând pot fi interioare și exterioare. ce
aduni ca spațiu dintr-o parte în altă parte
vor fi egale cu ele însele. vor avea valoare de adevăr.

masa din acum două strofe în care
autorul îți spunea pe ce mănâncă
este o ușă cu patru picioare fără mânere de bronz.
masa se deschide exact cât lungimea

dintre două brațe. spațiul vertical este egal
cu spațiul orizontal. te întinzi pe masa în care
autorul acum trei strofe
spunea că pe masă se mănâncă. și mănânci din
ușă care este un spațiu pe orizontală
nu ai mânere de bronz nu ești din lemn
nu ești din fier nu ești din sau observi că ești autorul
de o parte și de alta ultimul se închide exteriorul.

Cât ai să plătești pentru vorbele rostogolite

în van rostogolite. absurdul ridicat la rang de frumusețe
cât și vagul scrutat vor fi răsplata.

moarte îți va fi sau viață îți va fi rostogolirea.

și-ți vor spune că ești nevinovat. și te vor alinta
și te vor preamări să crezi că ceea ce ești e bine.

și faptele și gândurile și tot ce ai fixat
prin scriitură sunt bune.

ca o sectă de la începutul lumilor veți fi

în căutarea adevărului

atât de departe și de fapt atât de aproape.

și mult se vor bucura când vei fi asemenea lor

și poate chiar îi vei întrece din neștiința ta.

iar noul stăpân îți va acoperi și mintea și sufletul

făcându-te să crezi că ești nemuritor prin

scrierile tale.

dar cât ai vrea într-o zi ca nici măcar

să nu fi văzut această lume.

Poveștile despre mine nu

interesează pe nimeni câtuși de puțin
numai povestea celuilalt ne interesează
căutând adesea ca el să fi spus în propria
poveste despre fiecare în parte
aflarea celui pierdut

memoria ne joacă feste numai
știm cine suntem de parcă am fi fost
vreodată cineva. așa ne schimbăm
personajele între ele când negative
când pozitive. și răi și buni suntem
deopotrivă cu inspirația autorului necunoscut

eroii noștri suntem și am vrea
din fiecare poveste un final fericit.
acest final care poate fi fericit.

pe urma poveștilor despre ceilalți
povestea de după poveste nu ne mai
interesează numai finalul acesteia
fericitul final în care autorul necunoscut povestește
despre el despre noi împreună.

S-au apucat două femei să facă un poem

ca și cum ar face dragoste. și așa lucrau ele la dragoste. cu multă delicatețe lucrau la dragoste din zori și până în seară. să facă dragoste. la altceva nu se pricepeau. fiecare după măsura ei. una că vrea o dragoste mai spre cer de ziuă. alta că vrea o dragoste de noapte mai de întuneric. și fiecare se folosea pe rând de poemul acela ca și cum ar face dragoste ca și cum l-ar iubi.

mult se mai minunau de frumusețea și de vastitatea lui. că se dusesse vestea. toată lumea cea scriitoricească trecea pe la poem și se minuna.

ce poem dom'le și ce minunat. toți voiau să-l atingă și să-l asculte de inimă. era viu poemul acela așa ca o dragoste. și le părea rău și erau invidioși că nu l-au făcut ei.

Și a zis că teama de alte înțelesuri

îl va transfera și închipui în povestaș.
să scape cu eul din exterior să se salveze
de înțelesurile netrebnice. de lucrul
în neadevărul lui văzut la spargerea cuvintelor bune.
și nu găsea niciun cuvânt pe calapod
să delimiteze cele venite de cele percepute.

era punctul de intersecție. de acolo își lua
poveștile poetul lipsit de curajul de a fi poet
în toată splendoarea. era o mare frică a trădării
lui de către poezia lui. singura suprapunere
și intersecție la care nici să se scoată nici
să se adauge în alt adevăr spus în minciună.

și atunci s-a spovedit cu celelalte personaje.

La început a fost femeia descoperită de către poeți apoi oamenii de știință au îmbrăcat-o

au inventat faptul că se poate șterge de ruj. și au pus rujul la îndemâna ei. au văzut că poate fi cumpărată vândută să fie tristă să facă copii frumoși din plastilină. numai femeia putea toate acestea. și femeia s-a simțit singură. a pus mâinile pe ea și s-a mângâiat și a văzut că e singură. și nu a găsit niciun bărbat să-i treacă de singurătate.

a început să se iubească pe ea.

și oamenilor de știință nu le-a plăcut numai să privească. au zis să-i facem bărbat. au făcut ei au făcut bărbat din zori și până în seară că se săturaseră de făcut bărbat. și după ce l-au terminat i l-au arătat femeii spunându-i:

iată ți-am adus bărbat făcut de mâinile noastre. să-l iubești și să-l cinstești și să nu-l numești niciodată gorilă.

S-a dat sfoară în iad

de la înălțimile cele mai de jos
până la talpa iadului. că se va trage la sorți
căci era o mare tombolă la câteva veacuri.

numai sufletele cele mai vechi știau asta
numai sufletele cele mai tinere erau pline
de speranță. acel zbor cu cele două aripi moi
purtată de amărăciune și fericire purtată.

prin iad și prin rai trecea speranța. mult chin
se părea a fi puțin. multă osândă se număra pe
degete. că toată suflarea fără de suflare au
făcut din iad o poartă.

sfoara se împuțina de ajunsese cu greu la
osândiții care nici chin nici durere nu simțeau.
din toate câte au fost numerele numai numărul
șase era cel cu vina eliberării.

numai o singură dată la câteva veacuri
a fost extras din căciulă numărul nouă.

În vremea când zorelele

erau zorele. și ce era era
nimic nu putea fi pus la
îndoială. nicio mistificare
nu alunga ce este și ce nu este
din delimitarea clară. unde
alb era alb și negru negru.

o undă dintr-o frunză sau o apă curgătoare
dintr-o undă a dezlegat realitatea de realitate
și visul de vis. din altă lume. un corp comun din două
corpuri
diferite. corpuri să fi fost
nu se știe. realitate și vis nu se știe. două să fi fost
pentru a treia nu se știe.
se știe cum s-au depărtat până la apropiere.

visul nu mai era vis și realitatea nu mai era realitate.
și a fost posibilă apariția.

Era frumoasă de la depărtare

cu toții alergam către ea.
să o privim de aproape măcar. o privire
un zâmbet și ce n-am fi dat pentru atingerea ei.

așa alergam armăsari și iepe alergam. de am
prinde făptura frumoasă. de foc parcă spuneau
muribunzii la dreapta la stânga de drum.
și mai puțin frumoasă ni se părea apropierea
de spatele ei și mersul nostru zburdalnic.
atât de aproape și părul albit de la cefele ei

o frică de moarte ne apuca atingerea.
și nu ascultam muribunzii la dreapta la stânga de drum
ce
urâtă făptură și cât de frumoasă. către noi
muribunzii atingerea ei.
ajungerea noastră.

Într-o zi oarecare au descoperit nemurirea

ce nevoie mai avem noi de acesta
care își spune că El Este. când toată
viața este a noastră fără-de-sfârșit
este a noastră ce nevoie mai avem de El.

au trecut ani milenii au trecut că nu
se mai știa măsura timpului în ce măsură
să o măsoare și în câte veșnicii să își spună
am trăit. și toți cei care își spuneau nemuritori
tineri și frumoși cu viața la ea acasă se îndestulau.
și au uitat cu totul de moarte.

până într-o zi când careva dintre aceștia
nu mai respira nu se mai bucura
și înlemnit i-au crescut frunze la căpătâi.
și cel mai tânăr bătrân le-a spus

că nemurirea fără mântuirea prin El
este viață în plină moarte fără-de-El

Era la mare căutare și neprețuit timpul

și mulți voiau să păgubească moartea în
favoarea vieții cu ceva timp.
țineau de timp să le ajungă
să păgubească moartea în favoarea vieții.

au cumpărat de la părinții pruncului
trei ani din viață
nimic rău nu se putea întâmpla
cu așa o pierdere puțină.
le-au fost dăruite câteva zile
în plus pentru un asemenea câștig

s-au dus cumpărătorii de timp
și la bătrânul de nouăzeci de ani
dar acesta nu a vrut să-și vândă timpul
în niciun chip. era timpul său și niciun
preț nu l-a făcut să vândă.

că puțin a avut și puțin i s-a luat pruncului.

Se spune că a fost o vreme când toți

eram legați cu toate care erau. cele ce veneau din cele venite erau un drept comun. gândurile venite și gândurile improvizate de fiecare în parte erau accesate oricând și oricum de fiecare dintre locuitorii aceluia univers.

ecranarea gândurilor nu mai era posibilă. fiecare când voia putea să fie artist sau cu multă carte fără să fi deschis vreodată o carte.

toți erau creatori. până și cei cu gândurile urâte nu se mai puteau ascunde sub vălul frumuseților. toți aveau acces și toate erau bune.

încet-încet toți erau ca unul. nimic nu-i mai deosebea toți erau buni și răi cu toții erau.
până s-au plictisit unii de alții pentru că nu mai aveau încotro și încotro se împărțea la toți

La lăsarea nopții fiecare personaj cobora din poza de familie

sau urcau după caz. cel mic își căuta olița pe sub pat. bunii se ridicau ușori ca fumul de țigară. le venea să plutească. ca toate personajele din poza de familie. mama cu cozile ei ca doi cai împlețiți. tata nu se vedea la față parcă nici nu era în poza de familie. numai un loc din ce în ce mai gol îl amintea.

și fiecare pleca la lăsarea nopții să revină dimineața zâmbitori și plini de viață.

Spuneau că este un nonsens să folosești o parte a expresiei care era însăși expresia

nici așteptarea
nu știa cu ce era îmbrăcat cel ce crede
că așteptarea e bună la ceva.

și i-a zis. În acest moment ce îți trece și prin minte
deja a mai trecut de nu știi câte ori.
numai așteptarea știa că autorul de fapt
repetase

tocmai repetiția așteptării deschide supapele
pentru noile ce va să vină povești.

Săpau de dimineață până în noapte să-i găsească rădăcinile

fiecare palmă de pământ era întoarsă
și rădăcinile nu le găseau.

au zis că poveștile un început au.
ceva trebuia să existe ca fiecare poveste
să se sprijine. pe realitate pe imaginație
pe orice scrutare a minții. și nu găseau
de unde până unde poveștile.

au săpat în aer. aer au săpat nicio urmă
că plutea o formă.
i-a apucat o dezamăgire soră cu moartea
și pieptul fiecărui personaj se umfla de conținut.

Neputincioasă era căutarea

trecătorului de unul singur al bisericii la care căuta să se roage

auzise el că undeva în lumea aceasta era
o biserică așa al cărei nume cum că nu se mai văzuse
în toate ascunsele depărtatele locuri
în toate văzutele apropiatele locuri.

a ridicat fir cu fir de praf. sub pietre a căutat
sub ape să fi fost și în tainice mai tainice
locuri și nu a găsit nici urmă de biserică
mândră ca aceea pe care o căuta
de unul singur și nu a găsit.

un trecător pe altul a întrebat din semne
și din gură în gură toți îl mânau spre un loc
prin care trecuse de nenumărate ori însă în
miez de noapte nicio lumină nu se arăta din
afara ei. și totul era simplu
și liniștea se arăta și nicio cântare
nu își arăta glasul. și nicio lumânare
nu lumina vreo fereastră și nicio față
de om nu lumina. numai zidurile

ei reflectau luminile de la tarabe și dansurile omenеști.
pe cerșetorii de la poalele ei i-a întrebat
cu numele biserici i-a întrebat și nici
aceștia nu știau cum se numea biserica
la poalele căreia cerșeau.

toți trecătorii
îl mânau spre locul pe unde mai trecuse
de nenumărate ori.

a zis să deschidă larg porțile bisericii
să le arate celor care îl mânau spre aceasta
că ar fi smintiți să le arate multă vorbă din gura
cea rea cum că se revărsa asupra lui
vrere de rău cum că voiau să prindă pe acel trecător

și mare minune
câți trăitori și câtă lumină ascunsă și nevăzută
de privirea celor de afară se ființa. ca în ziua cea zi
era în miezul nopții celei nopți
și nu se vedea de afară lumina și nimic
și niciunul din aceștia nu suferea
de întunericul de afară. și niciunul din aceștia
puținii coborători în genunchi nu căutau la
numele bisericii.

Azi este a doua zi a treia prima zi

nu mai știa ce zi este azi.
îmbătrânirea și înnoirea lucrurilor.
și a zis să numească orele de întuneric
și orele de lumină. să rămână cumva
ale memoriei.

și a început cu ziua fără semnificație.
nu știa ce nume să-i dea. și a numit-o
ziua fără de rost unde nici lumina nici întunericul
nu mai aveau nicio trebuință

ziua în care s-a născut era prinsă de durerile
facerii și a lăsat-o cu frumusețea și patimile ei.

ziua de îndrăgostire aștepta cu toate secretele.
secretele ei din urmă așteptau să se împlinescă
să nu mai fie prăpădită pe oriunde
ca atunci. un acum îndepărtat din care era parte atunci.

pentru prima dată a numit ziua pentru prima dată.
unde lucrurile și faptele se înnoiau.
și nimic nu se învechea era un duim
de lucruri și fapte care nu îmbătrâneau.

și nicio zi nu era prima zi.
și nicio zi nu era ultima zi. fiecare voia
să fie prima numită.
și niciuna să fie ultima. așa voia să fie
să nu fie nicio zi ultima zi.

ziua lui cădea ultima. în care a înțeles
motivul primei zile cu atâtea ore
ultima zi de viață

Îl ținea ascuns în piept

să fi fost plăcere să fi fost suferință să fi fost sau
poate suferința
plăcută să fi fost. nu mai știa. de unde
până unde animalul acela

o carcasă de carne vie umblătoare pe străzi de se întrebau
de ce sună a doagă fiecare îmbrățișare și salut.
de ce șuieră la fiecare pală de vânt și parcă
plutește de ce este mai greu de ce nu este

au pus mână de la mâna să îl umple
mai greu mai pământesc mai apropiat de ce
nu se putea apropia să fie. l-au îndopat cu bolovanii
cei mari cu apele cele multe. și maculatură
i-au adus poate se regăsește în vreun
adevăr spus de ceilalți poate se potrivește
pe vreun adevăr și rămâne cu picioarele
pe pământ și nimic

animalul acela micuț rodea încet și sigur
rodea cu dinții lui repezi și calmi. și doagele
pieptului se subțiau ca subțierea de oase
și doagele minții se subțiau se înverzeau
se albăstreau se subțiau
și butoiul plutea plutea și cerul nu se mai vedea.

Dar cu ce putem înlocui lumina

când și lucrurile
mai puțin clare în absența
luminii parcă sunt forme ale
aceleiași forme într-o continuă
suprapunere.

știi că acesta este un om
pentru că ai știut dinainte
că acesta este un om.
dar dacă nu ai fi cunoscut
vreodată un om
cum i-ai fi zis acestei suprapuneri
de forme lipsită de contur.

în absența luminii întunericul
spune adevărul lui și susține
adevărul lui. lumina cu întunericul
nu pot fi amestecate. nu poți fi
și om și câine. cale de mijloc
separarea celor două sau cine știe
în care te scalzi

ori-ori sau-sau
iadul nu este o metaforă

raiul nu este o metaforă
realitatea imaginea care persistă
în ochi după ce ai mutat privirea
preț de câteva clipe realitatea te are
în interior și în afară
ești al ei

gardul de fier este în ochi
în minte în suflet
simți gustul de metal
vopsit cu o culoare cărămizie
buruienile de pe gard
și gardul are culoarea verde
și se mișcă în bătaia vântului

suprapunerea formei pe formă
conținutului pe conținut
nici iad nici rai
și atunci ce este și-și atunci

Un cerșetor dintre aceia născuți așa ca fiind

cerșea de o viață la poarta celui bogat.
cel bogat cu frică de Dumnezeu
se arăta în mărinimie față de cerșetor.

niciodată cel bogat nu i-a cerut
ceva la schimb pentru dărnicia sa de o viață.
într-o zi a spus cel bogat să facă o glumă
către cerșetor că doar nu s-ar supăra acesta.

și-a schimbat hainele și înfățișarea și-a schimbat că nici
copiii lui nu îl mai recunoșteau.
și într-o fugă s-a dus către propria casa.

nu mare i-a fost mirarea când cerșetorul
față de care se binevoia cu vârf și îndesat
l-a sudălmuit l-a alungat și cuvinte grele
către el trecea. că nu este loc pentru
doi cerșetori că el este mai vechi
că de mult așteaptă el cu mâna întinsă
către bogatul acesta căruia nu îi mai
ajungea nimic și cărpănos se arăta
către el nevolnicul care numai a cerșit.

Câte femei locuiau în bărbatul acesta

numai bărbatul acesta știa.
le ascundea să nu le vadă alți bărbați.
și să nu ceară de la el partea lor de femeie.
că nu toți bărbații se recunosc în femeile date.
și pe zi ce trecea multele femei ale bărbatului
acestuia norocos înfrumusețau partea lor de
bărbat.

Vine vremea

când trupul pierzător al sufletului
devine. sufletul pierzător
al trupului devine. între cele
două cine mai luptă. și nicio
speranță căci ea moare cu victima sa.
spune tu suflete de unde te-ai retras
pentru prima oară din această pierdere.
din ce margine îndepărtată a trupului
te-ai predat și ai acceptat pierdere
de prin tine însuși și trup și ce mai
ești fără de el fără de tine mișcător
tu nu mai zici nimic tu cel spre folosință
dat. nici gura ta degeaba ți se toarnă
fără de folos nici aerul printre pleoape
nu mai intră respirație. și cât pământ sau foc
atâta trup ce înghite alte trupuri.
și poate mișcătorul să zică ce o zice.
vremea noastră gravitația de o viață
și moartea unuia respingerea de o clipă

Și prea greu trecea fiecare an

inventa multe jocuri să treacă timpul mai repede și
timpul se alungea.

ce n-ar da să fie adolescent

și destul de repede trece timpul de când cu iubirile toate
din tinerețile lui.

se micșorează pe repede înainte anii ăștia.

ce n-ar da să fie copil

să inventeze jocuri ca timpul să nu treacă

ce repede ce repede trece timpul

în patul ăsta cu miros acru de bătrân.

ce repede trece timpul. ce n-ar da să fie

copil. să inventeze un joc de oprirea timpului

cu toate iubirile din tinerețe.

A fost odată o babă bătrână

așa de bătrână
că nu mai murea. și pe lângă ea toți mureau
de la ăl' cu țâța în gură până la ăl' cu barba sură. toți mureau.
și copiii ei au murit. și părinții ei au murit.
baba bătrână nu mai murea. de se întreba
lumea cu ciudă. bă cum o fi să îți moară copiii
și tu să nu mai mori că bine se mai ține baba.
asta ne îngroapă pe toți! și era plină lumea de ciudă.
bă asta nu mai moare! ne îngroapă pe toți.
ne mănâncă pomenile la toți asta.
de se hotărâseră să nu îi mai dea de pomană
nici de sufletele viilor nici de sufletele morților.
cum se auzea de un botez hop și ea. cum se auzea
de o moarte hop și ea. de se obișnuise lumea,
de a ajuns ca în lume să nu se mai petreacă
nimic fără ca baba să nu știe.

nici nu se mai știa câți ani are. fiecare avea
părerea lui despre anii babei. însă toți căzuseră
de acord că toți anii trecuți și toți anii viitori erau ai babei.

se uscau pomii, se dărâmau casele. se plantau
alți pomi. se construiau alte case. lumea însăși
se schimba.
și baba bătrână nu mai murea.

Făt-Frumos nu era cel mai mic fiu al Împăratului Verde

Făt-Frumos nu este parte din basmele lui Petre Ispirescu
nu avea cal înaripat
nu a salvat-o pe Ileana-Cosânzeana
pentru că aceasta făcea parte dintr-o altă poveste de
dragoste
din altă colecție de povești muritoare broșate în care
protagonist
era Zmeul cel mai urât Făt-Frumos
și au trăit până la adânci bătrâneți în concubinaj
Zmeul din povestea Făt-Frumos și merele de aur în care
nu era niciun zmeu
și Ileana Cosânzeana dintr-o altă poveste
a altei cărți de povești așezate una pe spatele
celeilalte în biblioteca nimănui.

Un om avea o cruce și nu știa ce să facă cu ea

apăruse din senin. se tot uita
la cruce cu mintea lui cea omenească.
și a văzut că are două laturi. și a văzut
că are un punct de tensiune. cum o sucea
cum o învârtea orizontalele deveneau
verticale. verticalele deveneau orizontale.
numai intersecția lor rămânea aceeași.
și s-a minunat.
a zis să o care. poate îi aparține. că tot
îi era dată. să o care de colo până colo.
poate îi înțelege rostul cu mintea
lui cea omenească.

o cruce avea un om și știa ce să facă cu el

Și s-au sfătuit

să ofere un răspuns despre ce
scrie poetul. sau măcar despre cine.
cei mai mari învățați s-au tot sfătuit între ei.

fiecare venea cu părerea lui. lua o părere și o ispiteau
în mijlocul sfatului să le spună. despre ce scrie
poetul. și nicio părere nu era bună. pentru că venea un
alt învățat
cu părerea lui să o ispitească.
părerea se schimba de la învățat
la învățat.

l-au adus și pe poet bineînțeles cu părerea
lui cu tot. să le spună despre ce scrie. era tot
o părere a învățaților.

Știau că

se află undeva în cele nespuse
și neelucidate.
și tot scurmau cu ghearele cu dinții
cu zâmbete șăgalnice câteodată
să se arate autorul poveștilor.
a cui șoptire nemăsurabilă șoptire
ce direcție luau cele șoptite
ce acumulare de forțe se înnodea
de o parte și de alta a liniei de demarcație
dintre cele gândite și cele venite
sau măcar deschiderea porilor
spre ce punct cardinal
căldură sau frig emană din
suplețea golului
ce energii îi favorizau plutirea
se închegau pentru surprinderea șoptirii
autorul le-a spus că este paznic de noapte
și are tot timpul.

Peste dragoste se poate trage tot întunericul

dar întunericul nu poate acoperi
toată dragostea
peste un bărbat se poate trage
toată dragostea de nenumărate ori
dar bărbatul poate fi alungat
din toată dragostea de către o singură femeie
peste o furnică se poate trage
toată dragostea de nenumărate ori
dar furnica își va construi din dragoste
căminul de nefamiliști
peste o femeie se poate trage toată dragostea de
nenumărate ori
însă ea își va putea lăsa coapsele în afara dragostei
și peste măcelar se poate trage toată dragostea
de nenumărate ori
și el va mângâia tandru creștetele înroșite
ale mieilor
și peste moarte se poate trage toată dragostea
de nenumărate ori
însă moartea nu se va plictisi din dragoste
numai Dumnezeu a tras o singură dată toată
dragostea peste El
și a rămas în dragoste

A fost o dată o zi. o zi care nu purta niciun nume

al vreunei zile cunoscute. era goală de semnificații ziua aceea.

cineva a vrut să îmbrace ziua să-i dea semnificații. să le arate

celorlalți că nu e lăsată vreo zi fără semnificații. să le arate celorlalți

că aceasta este ziua lui. o zi goală de vedeai prin ea alte zile. și au venit

pe la ziua goală strângătorii de zile fără semnificații. acolo unde orele nu se dau

nici înapoi nici înainte și se opresc orele încurcate. se așteaptă cu toată

seriozitatea să treacă timpul. să treacă timpul.

și au îngrămădit în ziua goală

tot felul de acareturi. numai să umple ziua să fie o zi plină plină de semnificații.

să-și spună pe ascuns. azi am avut o zi plină am uitat o zi de moarte.

au așteptat ei cât au așteptat nici ei strângătorii de zile nu mai știau cât au așteptat

să treacă timpul. și au încercat ei să țină timpul pe loc să-l prindă să le aparțină.

și încercau în zadar să țină timpul pe loc. bătrâna mai bătrână ca moartea

le-a spus. nu veți avea niciodată timp să țineți timpul pe loc.

Și a venit timpul să gătim Mielul de Paști

am vândut ce aveam de vândut. pe noi ne-am vândut de parcă noi ne-am fi aparținut. cam slab la trup anul acesta. cum costeliv Mielul de Paști și din vinderea noastră un sfert de Miel am reușit să ne cumpărăm. nu l-am uns nici cu mir și nici nu l-am tămâiat. am folosit apă vin sare usturoi fiere și nelipsitul oțet pentru sărutul nostru. prea mulți eram atunci când ne-am vândut ca să avem parte de un Miel întreg pentru gătit. abia așteptam sărbătoarea Lui să ne hrănim la sărbătoarea noastră. și poverile și neputințele și învierea. Așa că mai întâi de toate l-am porționat. pentru drob pentru friptură. și au mai rămas oase din El. aveam o cățelușă Amica pe care am încercat să o îndestulăm din vinderea noastră. și refuza să se apropie de oase. parcă recunoștea că este cineva apropiat nouă. sătui am dormit liniștiți.

Venirea de la sine i-au spus

un preaplin în preagoliciune i-au spus
că ar avea gen că nu ar avea
gen. și cu multe parodii semantice
încercau să definească ce nu se
poate de atâta mirare i-au spus
mirare și nu era mirare ce era și este.
și nici nu urca și nici nu cobora
pământul se învârtea. și cerurile
până la cerul ce ne locuia
locuindu-ne pe picior de plecare.

Ce gol nu se vede este partea din gol umplută cu partea din plin a golului

ce plin nu se vede este partea din plin
umplută cu partea din gol a plinului.
multe certuri pe avere aveau cei doi frați
fiecare considera pe bună dreptate
că i se cuvenea mai mult spațiu.
mai multă materie a golului. mai mult
gol al materiei.
au zis să nu se mai certe
să-și schimbe rolurile câteodată.
fiecare gol să fie plin
fiecare plin să fie gol

a opta zi universul cu găurile de vierme

Era o lume perfectă desăvârșirea le era casa

și nici minciuna copilului nu avea putință de a fi parte din această lume

le-a dat un corp perfect și suflet și spirit le-a dat. și alegerea le-a dat să le fie cu putință dragostea. a trimis la ei ființele prea iubite pentru a le fi de ajutor. și nu au putut interveni

la ce era a fi perfect. s-ar fi dezis de ea însăși.

și toate erau cu neputință de a fi atinse de orice vietate din pământ care se folosea de pământ pentru propria folosință.

fiindcă lumea perfectă numai o singură lume perfectă poate fi.

